

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 272. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604324096/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

paa det, De fortalte forleden, at De og Deres Kamerater øvede Dem i Pistolskydning ude ved den gamle Jernhanevold.» --

De gik ad Halmtorvet, Filosofgangen og ud paa Terrænet ved Kalvebodstrand, som dengang laa i et stort Kaos.

»Jeg vil bede Dem sige mig alvorligt, uden Overdrivelse men ogsaa uden Afdæmpning,« sagde Karl, »hvordan De seer paa det, at jeg ikke kom de Drengene til Hjælp, skjønt jeg stod dernede sammen med alle de andre Mennesker.«

»Jamen, bedste Hr. Wintrup! jeg indrømmer, at Æresfølelse er en god Ting. Men De maa dog kunne forstaa, at man i Uvidenhed kan komme til at sige Ting, hvormed det aldrig i Verden var Ens Hensigt at støde nogen --«

»De misforstaaer mig helt. Jeg maatte jo være vanvittig, om jeg følte mig stødt paa Dem. -- Nej, men jeg beder Dem sige mig, som Menneske, som Gentleman, hvad De dømmer om min Optræden ved den Lejlighed.« -- Karl fortalte klart og udførligt, hvad der var foregaaet.

»Gud, hvor det ligner Kjøbenhavns Politis raabte Fensmark. -- Dette Mavemenneske, der lægger sig ned paa Isen og roder med en Kjøp! -- Ja, hvad er det dog for en Sump, vi ligger og lumrer i herhjemme! Det revner -- det *revner*, skal De see, inden man veed et Ord af det! -- alle disse Maver!«

»Jamen nu maa De ikke glemme det, jeg spurgte om.«

»Mener De, om De har forsømt Deres Pligt? -- Kjære Wintrup, jeg maa sige Dem een Gang for alle: jeg kjender ikke det Begreb *Pligt* som saadant.«

»Nej, det gjør jeg maaske hellerikke. Men jeg mener: i Virkeligheden -- eller hvad vilde et almindeligt Menneske dømme om min Optræden?«

»Det er sgu lidt vanskeligt for mig at sætte mig ind i et almindeligt Menneskes Tankegang. Men, oprigtig talt, jeg troer, enhver vilde sige, De havde handlet brillant.«

»Nej, -- det kan man da umulig kalde det --«

»Naa, ja -- forsvarligt -- hvad vil De? -- pænt, korrekt -- Herregud, De vil endogsaa paanøde Politiet Deres Assistance. Det maa dog, for Fandens, være noget nobelt i Deres Handlemaade, naar vort kjøbenhavnske Politie finder Anledning til at notere Dem.«

»Men saa for Politiet kom?«

»Naa – at De da nølede? – Ja, hvad – der skal jo Tid til al Ting.« –
De var komne hen i Nærheden af det nye Kvægtorv. Pludselig gav
det sig til at snee voldsomt, og da det blæste stærkt, blev det med det
samme Snefog.

Karl bad Fensmark følge med sig op i Pensionatet, til Uvejret hav-
de bedaget sig. Nu var de jo lige ved Gasværksvejen. –

Da de obhgate Indtrædelsesbemærkninger var faldne, oppe paa
Karl's Værelse, gik Samtalen istaa, thi Karl var stadig optagen af sit, og
vilde dog ikke tale mere derom, dels for ikke at gjøre Indtryk paa
Fensmark af en Særling, dels fordi han nødigt vilde have nye Udtalel-
ser af denne, som maaske kunde forstaaes paa to Maader og derved
volde ham nye Spekulationer.

I det samme kom Pigen ind og meldte: Kaffe, samt – maaske for
egen Regning – at der var Fremmede inde.

»Hvem?« spurgte Karl.

»Hende – ah – den fornemme Dame.«

»Frøken Woltersien?«

»Ja.«

»Vil De sige Fru Dalsgaard, at jeg ogsaa kommer med en Gæst –
Det vil De nok?« vendte han sig til Fensmark. Pigen gik.

»Frøken Woltersien?« sagde Fensmark, idet han rejste sig og med
et Buk takkede for Indbydelsen. »Mon det er Frøken Rebekka Wol-
tersien?«

»Kjender De hende?«

»Kun af Udseende – og af et fortryllet Hjertes frie Fantasier.«

»Saa?«

»Hun hørte Georg Brandes' Forelæsninger paa Universitetet over
Shelley og Byron. Det er vel en 4-5 Aar siden. Hun var ganske pur
ung. – Men jeg forsikrer: hvem der horte de Forelæsninger og saa
vidste eller følte med sig selv, at hun var i Auditoriet! – – Naa, men
det eneste, hendes mange, flammende Beundrere opnaaede, var –
ikke af hende selv, men ad lange, besværlige Omveje – at erfare hen-
des Navn: Rebekka Woltersien. Det skulde undre mig, om ikke dette
Navn fandtes som Marginal-Note i adskillige af Tilhørernes Kollo-
gehefter fra hin Forelæsning.«

»Ha, ha, ha, det var morsomt!«

»Hun kommer her?«